

тика и насоки за писмено излагане на родния си езикъ. И когато по-късно, въ 40-тѣ години, той вижда да се заражда и утвърждава постепенно една българска книжнина, освободена отъ веригитѣ на мъртвото предание и основана на живия източнобългарски говоръ, тжгата му, че не може да бжде самъ активенъ работникъ въ това поле на творческия националенъ духъ, е твърде голѣма. Каква жива болка за безсилието му да извърши нѣщо подобно на това, което дава Богоровъ напр. съ превода си на една география отъ 1842 г., говори въ грѣцкото му писмо до Василь Априлова отъ това време! Но той, толкова начетениятъ и съ развитъ вкусъ за писмено излагане, е вече робъ на грѣцката си езикова практика, така че дори по най-животрепетнитѣ въпроси на българското образование, на българската школа и на българското народно дѣло ще трѣбва да се изказва на най-чистъ и съвършенъ грѣцки езикъ. Да привиква въ напреднала възраст на български, тѣй неустановенъ още и въ колебание между нѣколко редакции, той вече не мисли. И каква трагедия за него, отчаяниятъ елинофобъ, да съставя по-късно мемоаритѣ си на грѣцки езикъ! Тъкмо когато българскиятъ народъ се насочва къмъ сигурна победа и когато българската книжнина се развива количествено и качествено съ непознатъ по-рано темпъ, той трѣбва да повѣрjava дълбокитѣ си чувства, най-скжпитѣ си надежди и убеждения на грѣцки езикъ, обричайки ги така на невнимание за дълго време и погребвайки ги въ архивитѣ на историята. Че Селимински има всички вътрешни предпоставки за единъ значителенъ писателъ, това е сега ясно, дори възъ основа на неособено сполучливо преведенитѣ му ржкописи. И презъ незадоволителната, а понѣкога лоша или трома българска редакция, личи онова, което е основно качество на мемоариста: умението му да преживява силно нѣщата и да предава искрено и вѣщо преживѣното. Темпераментътъ на този необикновено уменъ и енергиченъ човѣкъ движи често перото му, особено когато той е обзетъ отъ афекти и когато като публицистъ се вдава въ страстна полемика. По единъ новъ, поправенъ преводъ на главнитѣ му трудове и на нѣкои писма и студии Селимински ще изпъкне изведнажъ предъ насъ като даровитъ писателъ, като единъ отъ малкото класици на българската историческа проза. Защото не езикътъ, а съдържанието и духътъ опредѣлятъ националната